

Стефанія Гурко

СПІВУЧА ТИША

(збірка поезій)

ТОРОНТО КАНАДА
1995

Стефанія Гурко

СПІВУЧА ТИША

(збірка поезій)

Шолохівський і Дорогий
д-р Олександр Кичар
на збірку згодку
вч
Стефанія Гурко

Об'єднання Українських Письменників „СЛОВО“
Торонто Канада 1995

Stefania Hurko

THE MUSICAL SILENCE

Collection of poetry

"Slovo"

Toronto Canada 1995

З М І С Т

Співуча тиша	5
Тотожність	6
Моє дитинство	7
Провесна	8
Весна	9
Молитва дерев	10
Розцвілися бози...	11
Стихійне повстання	12
Весняна пора	13
Весілля весни	14
Ой, весно, весно	15
Весняний вечір	16
Пташині, що щебече під моїм вікном	17
Синові	18
Метаморфоз	19
Літо	21
Літо	22
Благодать спокою	23
Блаженна самота	24
Спорідненість	25
Я до моря все йду...	27
Над морем	28
Розмова морських хвиль	30
Небо і море	31
Світляна дорога	32
Рання молитва над морем	33
Божественну симфонію...	34
Радій душе моя	35
Приречена жду...	36
Земля	37
Нежданий візит	38
Грудень	40
Голуба сніжинка	41
Народження пісні	43
Не відрізняю ямба...	44
Моя поезія	45
Незнищимість	47
Моя душа вагітна вами...	48

СПІВУЧА ТИША

Занурившись у тишу, як в прохолодну воду,
Пливу я навпростець крізь озеро маріння,
До берега, де дум вже проросло насіння,
Що визріло в душі мого народу.

Бренть співуча тиша звуками мелодій,
Які з минулого переливаються в сучасність,
Ховаю в серце пісню як найдорожчу власність,
Безцінний скарб народних дум-рапсодій.

Душі чутливої розвісивши стрункі антени,
Ловлю з етеру рідні трепетливі хвилі,
Слова звичайні, гартовані в душі горнилі,
Кую в дзвінкі, карбовані катрени.

≈

ТОТОЖНІСТЬ

Принесла я Тебе у душі,
Твої ріки, стави, комиші,
Твої ниви, поля і степи
І тепер, де є я, там є ТИ,
А де ТИ, там душею і я,
Україно, Вітчизно моя.

Доки серце у грудях живе,
Не забуду ніколи Тебе,
Рідна мова й тужливі пісні,
Тут зі мною, в чужій стороні,
Їх довіку буду берегти
І довіку в душі будеш ТИ.

І з ТОБОЮ в душі буду я,
УКРАЇНО, ВІТЧИЗНО МОЯ.

≈

МОЄ ДИТИНСТВО

Розцвіталась я колись із бозами
На весні в матусинім саду
І стелилась пісня верболозами
По моїм, по молодім сліду.

Вранці я будилася зі щебетом
Ластів'ят у теплому гнізді,
Із бабуні молитовним шепотом,
Що вставала рано на зорі.

Ввечір я співала з солов'ями
У вишневім батьковім саду
І стелилась пісня разом з мріями
По моїм, по молодім сліду.

≈

ПРОВЕСНА

Ще сплять тюльпани в пелюстковім сні,
Ще купіль теплу не зготовили їм роси,
Ще молодій, зарученій весні
Не розплели берези довгі коси.

Ще небо оповите пеленами хмар,
Промінням сонячним ще не зогріте,
Лиш вітер, як заблуканий вівчар,
Дерев безлистих ломить віти.

Та вже у серці ніжне прочуття
Правічного, що вже ось-ось воскресне,
Зеленим морем перелеться у життя
І радістю в душі ясною скресне.

≈

ВЕСНА

Чую тебе в серці,
Чую тебе в крові,
Ти пульсуєш в жилах
Подихом обнови,
Будиш серед ночі,
Сон зганяєш з вії,
Чар-вино приносиш,
Намовляєш: „Пий!...“
В грудях, в серці, в крові
Буря навісна...
Леле, це світ будить
До життя Весна.

≈

МОЛИТВА ДЕРЕВ

Гілки простягнули дерева безлисті
В молитві до неба, до сонця, до хмар,
Щоб вітер розвіяв тумани імлісті,
Щоб зійшло верем'я, весни щедрий дар.

Гілки простягнули безлисті дерева,
В молитві благальній за плоди рясні,
Що снилися їм у зимовому сні,
Що їм дарувала весна-королева.

Гілки простягнули, покриті вже бростою,
Діждатися хочуть тієї мінуги,
Зеленим полум'ям аби спалахнути,
Весну привітати, довгождану гостю.

Гілки простягнули дерева безлисті,
В молитві до неба, до сонця, до хмар,
Щоб вітер розвіяв тумани імлісті,
Щоб прийшло верем'я, весни щедрий дар.

≈

Розцвілися бози,
Пахнуть медом ночі,
Згадуються весни
В Рідному Краю,
Вечори духм'яні,
Від кохання п'яні,
Ті найкращі весни
У моїм життю.

Ех, якби ті весни
Та ще раз воскресли,
Розцвілись мов бози
У моїм саду,
Я за них віддала б
Все що тільки маю,
Моє літо, осінь,
Осінь і зиму.

Розцвілися бози
За вікном у мене,
Розбудили в серці
Спомини ясні,
Про ті юні роки,
Що пройшли мов казка,
Що ворущать думи,
Зроджують пісні.

≈

СТИХІЙНЕ ПОВСТАННЯ

На світі буйна вакханалія,
Розбили намети бузок і конвалія,
Постала нестримна баталія -
Стихійне повстання Землі!

Весняного Сонця указом,
Розстріляний за перелазом,
Лежить горілиць уже плазом
Розхристаний коструб зими.

Тюльпани гримлять в барабани,
Стріляють з мушкетів каштани,
А жасмени, як отамани
Торують дорогу Весні.

Вже воля, вже воля, вже воля!
Дзвіночки дзвенять серед поля,
Скінчилась морозу сваволя
Дорогу, дорогу Весні!

В зеленім шовковім жупані,
Прекрасна Весна, Ясна Пані,
На злотом обкутім радвані
Тріумфально в'їжджає у світ.

≈

ВЕСНЯНА ПОРА

Пробила брость тверду кору
На яворі стрункому,
Збудила ярову жагу
У тілі молодому,
Снага прорвалася буйна -
Зелена яворина -
Прийшла до явора весна
Омріяна, любима.
Стоять обнявшись удвох
У лузі над водою,
А соловейко - тьох тай тьох -
Вечірньою порою.
Моргає місяць до зірок,
Горить ясне проміння,
З зелених явора гілок
Вже сиплеться насіння.

≈

ВЕСІЛЛЯ ВЕСНИ

Береза - березня дружина білокора -
Провісниця Весни, зеленого буяння,
У чари налива п'янке вино кохання,
Що ним багата Матері Землі комора.

Прещедрої Землі комора пребагата,
Де все готове на весілля доні,
Що з дружечками на розлогому вигоні
Гостей скликає, бо „просили мама й тато“.

Прибули рідні й свояки, близькі й далекі,
Приноси принесли, весільні подарунки,
Пригублюють пугарі, п'ють солодкі трунки,
Клекочуть на дахах підхмелені лелеки.

Веселі ластівки ввихаються як свашки,
Весільний коровай із гілкою плясають,
А жайвори із неба Сонце закликають
Послухати як грають жуки і комашки.

Ведуть завітчану Весну в комору,
Де муж її коханий і жаданий,
Південний Вітер буйний і духм'яний,
Фату знімає з неї легку і прозору.

На шлюбнім ложі, в запашній коморі,
Подружжя п'є кохання молодого келех,
Береза білокора глядить на ясні зорі
І мріє про внучат здорових і дебелих.

≈

Ой , весно, весно,
Красна дівице,
Красна дівице
Ще й відданице,
Та чого ж мене
Ти цураєшся,
Вулицею йдеш,
Не вітаєшся,
До мого двора
Не повертасш,
На весіллячко
Не запрошуєш?
Я тобі б, весно,
Коровай спекла,
Зеленим гільцем
Закошичила,
На весіллячку
Ще й заладкала,
На весіллячку,
Повеличідни,
З молодицями
Білолицими.

Ой, відай мені
Дома сидіти,
Коровайчанок
Не увидіти.

~

ВЕСНЯНИЙ ВЕЧІР

Засвітили свічки каштани
Для весни, що містом йде спровола,
Ароматом сповнились алеї,
Розгулялась зелень вся довкола.

Хай женуться, мов шалені авта,
Хай гудуть трамваї, мов шершені,
Я піду собі додому пішки...
І сховавши квиток до кишені

Я іду з Тобою, Люба Весно,
Гомінкого міста вулицями
І мені здається, що й для мене
Засвітили свічки каштани.

≈

ПТАШИНІ, ЩО ЩЕБЕЧЕ ПІД МОЇМ ВІКНОМ

Що кажеш, пташечко?
Я слухаю тебе!
О, якби я хотіла
знати мову,
Якою ти говориш
до своїх діток,
А може до Творця,
що ген на небі,
Чи може й тут,
десь близько біля нас...
Я теж не сплю,
вслухаюсь у дихання
Моїх дітей,
що ще безжурно сплять
І в щєбіт твій веселий,
мов весняний ранок.

То, може, защебечемо удвох,
Хай нашу пісню материнську
чує Господь Бог!

≈

СИНОВІ

Я знаю,
    ця хвилинка проминє,
Щоб бути границі
    радості людській,
Та щастя, що твою маленьку ручку
    держу в моїй,
Цвістиме в серці вічно,
    сину мій!
Мов звена ланцюга,
    сплелись наші долоні
І жар наших сердець
    споїв їх ув одно,
Це ще не так давно,
    як мою руку
Держала моя мама
    у своїй...
Хвилини ці
    проходять, проминають,
Щоб бути границі
    радості людській...

Та щастя це космічне
Цвіте у серці вічно,
    Сину мій!

1960

≈

МЕТАМОРФОЗ

Цвіла весна,
Росла сосна,
Зелений бір
Пнявся до зір.
Аж дроворуб
Прийшов на зруб,
Сосну зрубав,
Пустив у слав.
Вже їй не бачити
Весни,
Не снити їй
Зелені сни,
Вже не молитися
До зір...
Пращав сосну
Зелений бір.
Плила сосна,
Її несла
Бистра вода
До тартака.
Дали сосну
Під гострий ніж,
Просилася:
„Не ріж! Не ріж!“
Глухий тартак
Казав: „Так-так!“
Кришив її
На дрібний мак,
Він жер її
Як дикий звір...

Зробили із сосни
Папір.
Оставсь по ній
Лиш білий слід,
Поплив папір
В широкий світ,
Купив поет,
Згадав весну,
Згадав про зрубану
Сосну,
Випив поет
Натхнення ківш,
Склав про сосну
Зелений вірш,
Стрункий, зелений
Як сосна,
Що на весні
В бору росла.

≈

ЛІТО

Комахи, жуки, цвіркуни
Сюрчать у спілих травах,
Де жовті й білі буркуни,
Де зілля й цвіту спалах.

Ген серед піль пряде кужіль
Висока кукурудза,
П'янить чебрець і пишеться хміль
По дерев цупких гудзах.

Многоголосий свій концерт
Співають птахи хором,
А комарі упереверт
Гасають понад бором.

Грайливий вітер на полях
Колише спіле жито,
На жовтогривих жеребцях
Гарцює полем літо.

≈

ЛІТО

Жито, пшениця,
Всяка пашниця
Спіє у полі
І колоситься.
П'яне від сонця,
Розкошів повне,
Зріє ж бо зерно
У його лоні.

Дарма, що десь вже
Клепають коси,
Дарма, що спеки
П'ють соки й роси,
Дарма, що буйна
Зелень жовтіє,
Все це марниця...
Зерно ж бо зріє!

≈

БЛАГОДАТЬ СПОКОЮ

Люблю цілющу благодать спокою,
Мов тиху гавань по морському штормі,
Сповняють голову думки мажорні,
Приходить рівновага в білому завою.

Кладе долоні на чоло гаряче,
Ласкаво заглядає мені в очі,
Люб'язно шепче, як кохана серед ночі,
В обіймах заколисус мене неначе.

І знову прилітають мої мрії,
Що десь далеко в теплому вирії
Зими холодної перебували дні.

Надія знову родиться у серці,
Що доля усміхнеться ще мені,
Як знову виведе мене життя на герці.

≈

БЛАЖЕННА САМОТА

Самотносте, подруго моя мила,
Гарячих мрії повірнице-сестрице,
Думок моїх провіднице-зірнице,
Душі моєї ти остоя й сила.

Мов свята жду завжди хвилини,
Коли приходиш ти до мене в гості,
Коли моя душа з тобою лине,
Підноситься на духа високості.

Де в дзеркалі блаженного спокою
Я бачу марноту турбот щоденних,
Зникають почування жалю й болю.
Я жду хвилин оцих благословенних!

≈

СПОРІДНЕНІСТЬ

Я в цьому світі,
                    як вода,
Завжди схвильована,
                    як море,
А моя доля,
                    як ріка,
Приносить часом щастя,
                    часом горе.

Я в цьому світі,
                    як вода,
Часом солодка,
                    а часом солона,
Пливу до моря,
                    як ріка,
Пливучість -
                    моя сила й охорона.

Часом вливається
                    життєва каламуть,
Замулює мене
                    та згодом осідає
На саме дно.
                    У тому ціла суть -
Вода сама себе
                    від бруду очищає.

Я в цьому світі,
як вода,
Пливу поміж
крутими берегами,
А моя доля,
як ріка
Несе мене до моря,
як до мами.

≈

Я до моря все йду на розмову,
На розмову про дивний цей світ,
Щоб вслухатися в шумів прамову,
Щоб вглибитися в моря праміт.

Я до моря все йду на пораду,
Як засвоїти простір і час,
Як в змаганні шукати відраду,
Як Життя виповняти наказ.

Я до моря все йду, як до мами,
На пораду й розмову про світ,
Як відкрити правічності брами,
Як вглибитися в моря праміт.

≈

НАД МОРЕМ

Ти шумиш мені море
                                свою думу журливу
Про ширинь неозору,
                                про свою глибину,
Про рвучкі переливи,
                                про жагу білогриву,
Що гарцює на хвилях
                                ген кудись вдалину,
Бережеш обережно
                                ту самотність солону,
Голубого єства
                                золотий ореол,
Хоч нераз гурагани
                                роздирають заслону,
Розбивають щити
                                піщаних заборол.
І тоді ти буруниш,
                                бунтуєш, горлаєш
В диковинному шалі
                                невгомонних стихій,
Білопінні гребені
                                до неба здіймаєш,
Блискавками стріляєш
                                З-під стривожених вій.
Хто ти є? Що ти є?
                                Розкажи мені, море!
Чи весталка спокою,
                                чи провісниця гроз?

Ти даруєш нам радість,
                        ти приносиш нам горе,
Не здолають тебе
                        ні вітри, ні мороз.
Ти дримаєш тепер
                        в берегах золотистих
І шумиш мені пісню
                        про життя глибину,
І колишуться меві
                        на хвилях сріблистих,
І колишуться мрії,
                        пливучи вдалину.

≈ .

РОЗМОВА МОРСЬКИХ ХВИЛЬ

- Хвиля хвилю здоганяє,
хвиля хвилю умовляє:
Сестро-хвиле, подожди-но!
зупинися на хвилину!
- Не спинюся, не спинюся,
бо до милого спішуся,
Онде беріг мені любий,
упаду йому на груди,
А він мене приголубить,
бо той беріг мене любить...
- Зупинися, сестро люба,
бо той беріг твоя згуба,
Він знівечить твою вроду,
вип'є з тебе живу воду,
Він зруйнує твою силу,
зажене тебе в могилу.
Будь же, сестро, обережна,
бо ти хвиля прибережна,
Біля берега лиш грайся,
а до нього не зближайся!
- Сестро люба, вже запізно,
я кохаю його ніжно...
Як умру, то від кохання...
я не перша й не остання...

≈

НЕБО І МОРЕ

Заснуло море в ніжних обіймах неба,
Від розкошів сп'яніле, тихо спить,
Нічого більш тепер йому не треба,
Лиш неба теплоти. Спить голуба блакить.

І небо притулилося до стишеного моря,
Як добрий муж до вірної коханої жони,
„Добраніч“ побажавши місяцю і зорям,
Пірнуло небо в моря срібноленті буруни.

Стишилися пристрасні нічні зітхання,
І хлюпіт хвиль і припливи стихій,
Втишилась спрага полум'яного кохання,
Сповнилися сподівання невтишимих мрій.

Заснуло море в ніжних обіймах неба,
Від розкошів сп'яніле тихо спить,
Нічого більш тепер йому не треба,
Лиш неба теплоти. Спить голуба блакить.

≈

СВІТЛЯНА ДОРОГА

Простелилась світляна дорога
Ген по морю, аж по небокрай,
Простелилась до небес порога,
Де вітає Божий тихий рай.

Я по березі іду, вона за мною,
Поруч мене по воді пливе,
Море сяє пречудесною красою,
А над морем небо голубе.

Зза хмарини виглянуло сонце,
Розсіває зерна золоті,
Заглядає Господь у віконце,
Світляну дорогу стеле по воді.

≈

РАННЯ МОЛИТВА НАД МОРЕМ

Сьогодні море вранці сніс-сніс,
Вода прозора й чиста, як сльоза,
А небо, наче баня голуба святині,
О, Господи, яка величність і краса!

О, Господи! Твоя безмірна сила
Всю цю глибіню, ширінь і височінь
Первородила в світ, красою насатила
Вселенної Твоєї світлосяйну синь.

Ти сотворив цю благодать для світу,
Накреслив чудні форми земного буття,
Закон нам дав і Слово Твого Заповіту,
Любов, Надію, Віру і снагу Життя.

Молюсь за всіх і все, що бачу й знаю,
За Землю, Море, за Небес Твоїх Покров,
До Тебе за весь світ молитву засилаю,
Подяку шлю за твою ласку, за Твою любов.

≈

Божественну симфонію вселенських тонів,
Що в просторі ширяє на відчутності межі,
Без „вокманів“, штудерних мікрофонів,
Я слухаю й приймаю просто до душі.

Вслухаюся у шум морських прибоїв,
У шелест кипарисів, пальм і комишів,
У музику небесних і земних настроїв...
Я слухаю божественну симфонію світів.

≈

РАДІЙ ДУШЕ МОЯ

Південний легіт пестить пальмам коси,
В природі злагода, гармонія й любов,
Блистять перлинами на травах ранні роси,
Під небом України - синьо-жовта хоругов.

Моєї Батьківщини священні два кольори,
Під небом майорять, голосять світу мир,
Радій душе моя, бо там за синім морем
Народ мій пробудивсь, відважний богатир.

Підносить сонячне чоло народ мій нездоланий,
Виходить, як господар, на арену світову,
Радій, моя душе, що день цей довгожданний
Прийшов і розбудив народу силу життєву.

Нехай святиться день цей ясний і погожий,
Хай запанує в цілім світі злагода й любов,
Хай мій народ, смиренний агнець Божий,
Держить високо рідну синьо-жовту хоругов.

24 серпня 1991 р.

≈

Приречена жду, коли прийдеш вночі,
Хвилино натхнення жадана,
Почую твої переможні кличі
Життю заспівати: Осанна!

Заблиснеш у пільмі, як лезо меча,
Розколеш нудьгу безнадії,
Душа спалахне, як воскова свіча,
Діткнувшись до полум'я мрії.

Горіти буду, як на автодафе
Єретик святих інквізицій,
Пектиме полум'я шукань вогняне,
Колотимуть творчости шпиці.

О, муко жадана, скоріше прийди,
Коли так судилось, що треба
Горіти на кострищі, щоб досягти
Поезії чистого неба.

≈

ЗЕМЛЯ

Ми топчемо Тебе,
а Ти цвітеш,
Ми бруднимо Тебе,
а Ти вмиваєшся росою,
Світ милуєш
все свіжою красою,
Ми ділимо Тебе,
а Ти не знаєш меж.
О. Земле, Земленько,
Земле,
В Сонце закохана
Зірнице,
Услід за Сонцем
все пливеш,
В безмежних просторах
Небес.

≈

НЕЖДАНІЙ ВІЗИТ

Стара бабуся Осінь
    прийшла до мене в гості,
Постукала тихенько,
    спинилась на помості,
Я відчинила двері,
    (не скажу, що зраділа)
Вічливо привіталась,
    у хату запросила.
- Ой, вибачайте, пані,
    за нелад у кімнаті,
Та я гостей не ждала
    у моїй скромній хаті... -
- Прошу не турбуватись,
    я не прийшла в гостину,
Я тільки на хвилину,
    стару нагріти спину.
Бездомна я блукаю
    міськими вулицями,
Закриті усі двері,
    закриті усі брами,
Про вас я пригадала,
    (зустрілися ми в квітні)
Що ви тут по сусідстві,
    що ви тепер самотні,
Колись, як молодими
    були ми разом з вами,
Проголювались в парку
    з малими діточками.

Тепер вони дорослі
розкидані по світі,
А ми, як перепілки,
у скошеному житті.
То може поговорим
ми щиро зі собою,
Поділимося нашим
і горем і журбою.
- І справді! - я сказала,
у нас спільні проблеми,
Живіть у мене в хаті,
зостаньтеся у мене.

жовтень 1974 р.

≈

ГРУДЕНЬ

Упала паморозь на опустілу землю,
На жовте листя з почорнілих вже дерев,
Студений вітер дме із льодового кремлю,
Під небом крик ворон, скигління мев...

Нависли темносині хмари понад містом,
На землю сиплять сніговий вантаж,
Мороз мастак малює срібнолистом
На шибках вікон зимовий вітраж.

Залізними кліщами затискає коло,
Одвічне колесо пробудження і сну.
Земля заснула, спить усе довкола
І снить рожеві сни про голубу весну.

≈

ГОЛУБА СНІЖИНКА

Ти до мене прилетіла
із просторів,
Вічності тасмної
крихіточка небесна,
Легким пушком
сіла на мойому комірі,
Заблистіла
райдугою барв
і щезла.
Вмить, під дотиком твоїм
преніжним,
Забриніли струни
в моїм серці,
В голові
нові думки заграли,
Мов відважні лицарі
на герці:
Ген, про вічність,
про простори,
що над нами,
Нсвідоме,
невидиме,
невловиме,
Про кінець усьому
невблаганний,

Про земне життя
райдужно-мерехтливе...
Хоч, здається,
вже нічого не осталося
Від сніжинки,
що була на моїм комірі,
Вмить, вона перетворилась,
об'явилась
В іншій формі
і в новому розмірі:
Ось і віршик цей,
рядочків кілька,
Ця натхнення творчого
хвилина.
Диво-дивне!
Та ж оця моя дитина -
Це колишня крапелька
в сніжному морі,
Голуба сніжинка
з вічності просторів.

≈

НАРОДЖЕННЯ ПІСНІ

Бренить у голові від самого світанку
Мелодія весняна, мелодія казкова,
Бренить від ранку безустанку,
Шукає безупинно свого змісту й слова,
    Вона не втихне до самої ночі,
    Вона в словах родитись хоче.

Скорилось серце їй, вистукуючи ритми,
І виструнчився ум, як воїн у чеканні,
Ряди слухняних слів, неначе до молитви,
Стишились у побожному мовчанні,

Вона, мов королева, йде поміж рядами,
На вибраних маєстатично вказує рукою,
Слова мовчазно заплітаються думками,
В єство її вливаються музичною рікою.
    Сплетінням музики й живого слова
    Народжується пісня-мелодія казкова.

≈

Не відрізняю ямба від трохея,
Хай забавляються цим критики й учені,
Поезія моя - це дика орхідея,
Що розцвітає в пралісі зеленім.

Ген, виростають квіти у теплиці,
Де їм не світить сонце, а неони,
До них не усміхаються зірниці,
Не будять їх весни воскресні дзвони.

Поезія моя - це дика орхідея,
Що розцвітає в пралісі зеленім,
Нею квітчасться лиш струнконога фея
При світлі місяця в танку шаленім.

≈

МОЯ ПОЕЗІЯ

Гола душа,
    голіська, без прикраси,
Мов пташеня
    новонароджене, безпере
В гнізді, на дереві
    поміж землею й небом,
Ані зійти униз,
    ані злетіти вгору,
Хіба що впасти
    просто в пащу хижакові.
Стоїть над шкаралушою
    ййця свого,
Що захистом було
    й поживою для нього,
Стоїть і труситься
    від холоду й страху
Перед отим предивним світом,
    що відкривсь йому
Ген, угорі
    й отам внизу...

Це ти, поезіє моя!
Хто дав тобі життя,
Хто голу випустив тебе
На світ цей дивний?
Хто причепив тобі
Оці безпері крила?

Може колись будеш
літати попід хмари,
Однак твоя пожива
не там, де сонця обрій,
А там, внизу,
де клубляться невпинно
Життя земного
нетривкі, мінливі форми.

Ну, що ж! Рости!
Вбирайся в пір'я!
Лови ті дивні звуки,
Що пливуть в етері,
Між небом і землею,
Твори з них свою мову!

Не трать часу
в журбі перед майбутнім,
Воно в руках Того,
Хто дав тобі життя!

≈

НЕЗНИЩИМІСТЬ

Різдвяні ялинки,
відрубані від живого кореня,
обвішані кольоровими прикрасами,
штучним снігом,
електричними свічками,
блистять у модерних покоях,
раднують оп'янілих жителів
короткотривалою ілюзією щастя.

Заглиблене в землю,
зчорніле від болю,
розвінчане, голе коріння
повільно стає антрацитом -
джерелом нової енергії.

≈

Моя душа вагітна вами,
Мої пісні, натхнення мого доні,
Ношу я вас, як носить мати
Дитя, що заклонулось в її лоні:
З любов'ю, тихо, терпеливо,
Чекаючи пори, коли прийдеться
Родити те, що вигріла під серцем.
Я знаю, ждуть мене ще болі,
Та не про болі мислить мати
В безсонну ніч, як слухає уважно
Життя нового ніжні рухи:
- Аби лишень живі!
Аби лишень здорові!
Аби в щасливу народились пору
Надій і мрій моїх маленькі доні!

≈

